

Slags Control med, at Statskassen ikke skal lide Tab ved Proformaværk, kan jeg ikke have Noget imod, skjøndt det seer noget besynderligt ud, at man ikke skal kunne sælge sin Eiendom for godt Kjøb til en god Ven. Det har dog været Hovedtanken i den tidligere Forordning, at Afgiften skulde udredes af Kjøbesummen, men denne Vei vil man nu forlade. Man vil i en vis Forstand vel ikke tvinge Folk til at give Mere for en Eiendom end efter Accord, men man vil dog tvinge dem til at betale Skat af en større Sum. Der er tillige et andet Hensyn, som gjør, at jeg for mit Vedkommende ikke kan tilraade at vedtage en Lov, som hyderligere bestatter Omsætninger af faste Eiendomme, og det er det, at naar man sammenligner Beskaffningen af Selveiendom med Fæsteeiendom, er Forholdet allerede ulige nok. Eiendomsbesidderne ere allerede iforveien beskattede saa ganske overordentlig i Forhold til, hvad Fæsterne ere, at jeg ikke synes, der er nogen særlig Grund til at gaae videre paa denne Bane. Enhver, der kjender lidt til Landbosforholdene, vil vide, at de Udgifter, som ere forbundne med at handle med Eiendomme, ere ganske overordentlig store. Jeg for mit Vedkommende skal altsaa tillade mig at fraraade, at Loven vedtages i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, hvorimod det er en Selvfølge, at jeg ikke derfor vil fraraade, at den kommer til videre Behandling, men naar det Tidspunkt kommer, da man kan foreslaae Nedsættelse af et Udvalg for nærmere at tage den under Overveielse, vil jeg gjøre Forslag derom, hvis ingen Anden gjør det.

Krabbe: Det foreliggende Lovforslag gaaer, som den ærede sidste Taler ganske rigtig bemærkede, ud paa en Skatteforhøielse, hvis Omfang ganske vist ikke er saa stort, at man derover skulde gjøre store Ophævelser, men hvis Art dog er en saadan, at jeg er fuldstændig enig med ham i, at man skal betænke sig meget paa at gaae ind derpaa. Ved Forordningen af 8de Februar 1810 blev der lagt en Afgift af $\frac{1}{2}$ pCt. paa al Overdragelse af faste Eiendomme; det blev for Kjøbs og Salgs Vedkommende bestemt, at Kjøbesummen i dette Tilfælde skulde ansees som den kjøble Eien-

doms Værdi, saa at Afgiften beregnedes efter Kjøbesummen og ikke efter nogen større Sum, selv om Eiendommen var mere værd, end den var kjøbt for. Denne Regel vil det foreliggende Lovforslag nu for det Første forandre, saaledes nemlig, at Afgiften skal beregnes i Overeensstemmelse med Loven af 19de Februar 1861 om stemplet Papir. Deraf vil ved almindeligt Kjøb og Salg følge, at Halvprocentafgiften, foruden at erlægges af Kjøbesummen, tillige kommer til at erlægges af Capitalbeløbet af alle aarlige Afgifter af privat Oprindelse, der maatte paahvile Eiendommen og som saadanne gaae over paa Kjøberen, medens den efter Forordningen af 8de Februar 1810 kun skulde erlægges af saadanne aarlige Afgifter, der ved Kjøbet betinges „istedetfor Kjøbesum“, ganske eller for en Deel. — Det er een Forøgelse i Afgiften, som vil følge af den forandrede Beregning; den er vel ikke meget stor, men dog paavisselig. En anden og bethdeligere Forøgelse vil indtræde i det Tilfælde, som den ærede sidste Taler nævnte, nemlig hvad jeg vil kalde Salg mellem Frænder. Jeg finder, det er fuldstændig i sin Orden, at der, naar en Mand overlader en Eiendom til Frænder eller Stægt for en noget mindre Kjøbesum, end han vilde forlange af Fremmede, ikke betales større Afgift til Statskassen end af det Vederlag, der ydes. Saaledes er det ogsaa efter Trdgv. 8de Februar 1810. Men i Modsetning hertil fordrer Lovforslaget, at Afgiften i Tilfælde af et saadant Salg skal bestemmes i Forhold til Eiendommens Værdi. Saafernt nemlig Dyrigheden skjønner, at det fastsatte Vederlag ikke staaer i et passende Forhold til Værdien, saa skal den selvstændig kunne ansætte Værdien og derefter beregne Halvprocentafgiften. Denne nye Regel er nu ikke engang, saaledes som den ærede sidste Taler syntes at mene, foreslaaet for at fjerne Muligheden af Proformaværk, thi den Høiesteretsdom af 1859, som paabe-raabes i Motiverne, værner fuldstændig imod Statskassens Forurettelse, Proformaværk. Til Proformaværk i streng Forstand maa man jo regne det, at der opstilles en Netshandel, som i sit Væsen indeholder noget Andet end det, den efter sin ydre Skikkelse gaaer ud paa, og som i Reglen vil have til Diemed at omgaae